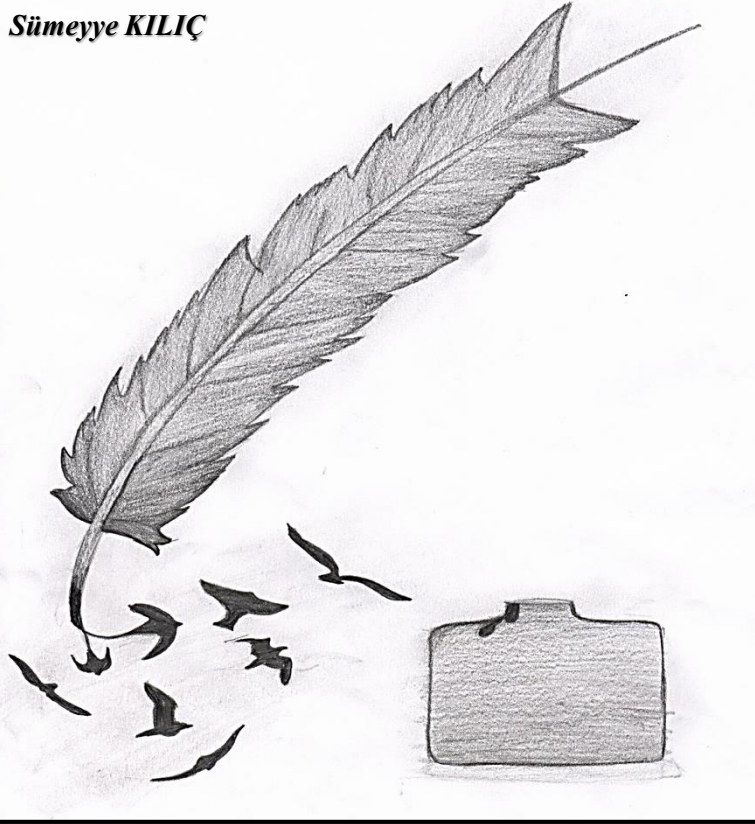

MÜZE

Kültür – Sanat – Edebiyat

SümeYYe KILIÇ

**Esra ÇİÇEK
KONYA**

Konya denilince sizin aklınıza ne geliyor? Eminim ki birçoğunuzun aklına benim gibi Mevlana geliyordur. Çünkü Konya demek Mevlana demektir, Konya demek tarih demektir!

Bir cumartesi sabahı babam gelemediği için annem, abim ve ben Konya'ya hızlı trenle gittik. İlk defa Konya'ya gideceğim ve hızlı trenle yolculuk yapacağım için oldukça heyecanlıydım. Yollar o kadar güzeldi ki etrafın sakinliği ve doğanın güzelliği görülmeye değerdi. Konya'ya vardığımız zaman minibüsle az bir yol gittikten sonra bizi Mevlana Müzesi karşıladı.

Müze çok kalabalıktı. Müzenin içinde Hz. Mevlana'nın, ailesinin ve talebelerinin kabirleri bulunuyordu. Ayrıca müzenin içindeki o huzur verici ney sesini söylemeden geçmek olmaz. Müzenin dışında küçük odalar vardı. O odalarda Mevlana döneminin tarihini anlatan ve hatırlatan eşyalar bulunuyordu. Daha sonra müzenin yanındaki Alaeddin Camisi'ne girdik. Caminin avizesi büyük daire şeklinde ve yere degecek kadar uzundu. Üstelik caminin içerisi geniş olduğu kadar temizdi de. Caminin bahçesi ise görsel olarak çoğu kişinin beğenebileceği şekilde düzenlenmişti. İki metre aralıklı olarak ağaçlar bulunuyordu. Direklerde bir sepetin içinde renk renk çiçekler vardı. Cami bahçesinin ortasında yaklaşık on kişinin abdest alabileceği bir şadırvan bulunuyordu.

Bunlar sadece benim gördüğüm yerler. Eminim ki gezip görmediğim daha birçok güzellikler var. Eğer bir gün yeni keşifler yapmak için gezmek isterseniz orası kesinlikle Konya olmalı.

Rümeysa NEŞELİ

HER SON ŞÜKÜR İLE BİTER

Hayatımızda yaşanan her bir olayın ardından kötü de olsa iyi de olsa sonucuna şükredip yüzümüzdeki mutluluğu hiç eksik etmemeliyiz.

Hayat bize her zorluğu yaşatabiliyor ve sonucunda da nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyoruz. Sözümüz hep 'keşke' ile bitiyor. Bulduğumuz durumu hiçe sayıp hep daha fazlasını istiyoruz. İleride bu sonucun faydasını düşünmeden olmadı diye sızlandığımız cümlelerimize gün gelir olmadı diye şükredeceğimizi bilemiyoruz.

Çok az şikâyet edip, çok fazla şükür etsek belki Allah bizi hep doğru yola yönlendirir. Bu yüzden hayatımızın her dakikasını şükür ile başlatıp şükür ile bitirmeliyiz. Bir gün bir kapı açılır bize ve tüm kapananlar için şükür ederiz. Ne demiş Mevlana "Allah' a şükür rızkı artırır" bu sözde de bulunduğu üzere şükür her derde devadır. Derdimiz ne olursa olsun Allaha derdimizin daha büyüğünü yaşatmadığı için şükür etsek kalbimizdeki parçalanmışlığı birazda olsa tamir edebiliriz.

Sabrın sonunu şükür ile bitiren insan yalnız değildir. Allah her zaman onunla beraberdir...

Zeynep GÜNDOĞDU

SANAL BAĞIMLILIK

Sanal bağımlılık bir karadelik gibi günden güne büyümekte ve insanları özellikle de çocukları içine çekmektedir.

Değişen toplumla birlikte çocukların sanal bağımlılıkları artmakta, yüz yüze iletişim kurma becerileri azalmaktadır. Sanal alemdeki oyunlarla yetişen çocuklar mahalle aralarında oyunlar oynayarak yetişen çocuklara kıyasla daha bencil davranmakta ve sonuç olarak egoist nesiller yetişmektedir.

Arkadaşlarıyla birlikte ip atlayan, top oynayan, bisiklet süren çocukların hem kas hem de iletişim becerileri artmaktadır. Bunun yanı sıra çocuklar paylaşmayı, dostluklar kurmayı öğrenmekte daha bilinçli toplumlar yetişmektedir.

Bizlerde sanal âleme bağımlı kalmadan ve bağımlı kalınmasına izin vermeden sağlıklı bireyler olarak hayatımıza devam etmeliyiz. Bu bilinçle yeni nesilleri yetiştirmeli ve onlara yol göstermeliyiz.

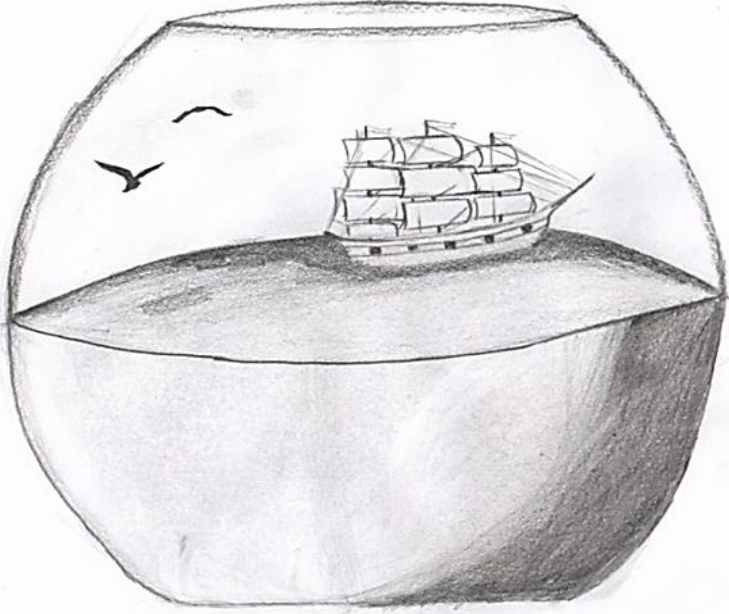
Fatma Nur ÜNAL

İÇİMDEKİ GÖKYÜZÜ

Bulutların acılarını,
İçimdeki göğe sakladım.
Yıldızlar bana seni sorar,
Onlardan haberini sakladım.

Kalbimden gittiğin günden beri,
Gülüşüm daha bir buruk.
Çiçekler daha bir solgun,
Gök daha bir durgun.

Ufukları daha bir sisli gözlerimin,
Gözlerinden ayrı kaldığımdan beri.
Atışı daha bir sert yüreğimin,
Yüreğinden ayrı kaldığımdan beri.

Tuğba DURMUŞ HÜZNÜN RENGİ

Çocuk doktoru Selin Kutlu, İstanbul'da hayattaki tek yakını olan ablası ve bir arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. Tıp Fakültesi'ni geçen sene birincilikle bitirmiş ve bir devlet hastanesinde göreve başlamıştı.

Selin anne ve babasını yedi yaşındayken bir trafik kazasında kaybetmişti. Üstelik kaza anında oda araçtaydı, birkaç sıyrık ve kırıkla atlatmıştı. Birde Selin'den üç yaş büyük bir ablası vardı. O bir ameliyat geçirmişti ama çok ciddi bir şeyi yoktu onun da. Keşke anne ve babası içinde aynı şey geçerli olsaydı ama onlar olay yerinde can vermişlerdi. Selin o anda şoktaydı, öylece bakıyordu etrafına... Ambulanslar, polis arabaları ve çevredeki insanlar her tarafı kapamıştı. Annesi arabaya sıkışmıştı, dakikalar sonra ekipler tarafından sıkıştığı yerden çıkarılmıştı. Kanlar içindeydi. O ana kadar sessizce bakan Selin, annesini o halde görünce ağlamaya başlamıştı. Herkesi iyileştirmeye çalışan annesini kimse iyileştirmeye çalışmıyordu. Birden kalktı koşarak hemşirelerin yanına gitti. "Haydi, ne duruyorsunuz annemi iyileştirin." diyerek kollarından tutup annesinin yanına götürdü. Hemşireler bir türlü anlatamamıştı Selin'e artık annesi için yapılacak bir şey olmadığını. Selin sürekli aynı cümleyi tekrarlıyordu "Lütfen annemi iyileştirin." En sonunda ağlamaktan, üzülmekten bayılmıştı ve Selin'i hastaneye götürmüşlerdi. Annesi dakikalar sonra çıkarıldığı halde ölmüştü peki ya babası, tam iki saat sonra çıkarılmıştı. Selin babasının halini görse ne yapardı kim bilir?

Melis ameliyattan çıkmış ve normal odaya alınmıştı. Selin kolu alçıda, alını bantlı bir şekilde ablasının yanına gelmiş, yanındaki koltuğa oturmuştu. Öylece ablasına bakıyordu. Sonunda Melis uyanıyordu.

- Abla, ablacım iyi misin?

-İyiyim canım kardeşim.

- Çok mu acıyor abla?

- Birazcık ama sen öpersen geçer.

Selin oturduğu yerden kalktı ve koşarak ablasının yanına gidip öptü. Melis birden durgunlaştı.

- Selin, annemle babam nasıllar? Hangi odadalar? Haydi annemlerin yanına gidelim.

- Abla hemşire ablalar annemi iyileştiremediler, hastaneye getirmediler, annem babamla orada kaldı. Annem babamı bekliyor herhalde, babam hala arabanın içindeydi.

Melis anlamıştı. Anne babası orada ölmüşlerdi ama bunu Selin'e nasıl anlatacağına, ona bu durumu nasıl anlatabilirdi?

2 - Üzülme ablacığım annem babamı da alıp gelir birazdan.

- Gerçekten gelirler değil mi abla? O zaman hemşire ablalar şaka yaptılar bana.

- Niye ki?

- Ben onlardan annemi iyileştirmelerini istediğimde bana artık annem için yapılacak bir şey yok demişlerdi de ondan.

-Tabi ki şaka yapmışlar miniğim. Sen de hemen inandın mı buna?

- Yok inanmadım tabi ki annemle babam burada tek başımıza bırakmazlar bizi asla, şaka olduğu belliydi.

- Aferin sana haydi gel yanıma da uyuyalım biraz, hem uyduğumuzda annemle babam gelmiş olur belki.

- O zaman hemen uyuyalım abla.

Selin uyumuştı. Melis üzüntüyle etrafına bakıyor, gözünden yaşlar süzülüyordu. Nasıl yapacaktı bunu bütün acısını içine gömüp Selin'e nasıl gülümseyebilecekti? Hadi bunu başardı diyelim peki ya Selin, nasıl atlatacağı. Çünkü gördü ki Selin bunu kabullenemiyordu. Sürekli anne babasının yanlarına gelmesini bekliyor, iyi şeyler düşünüyordu. Ah Selin ah! Bu düşünceleriyle Melis'in işini daha da zorlaştırıyordu. Bunlarla birlikte Melis'in sırtına ağır bir yük yüklemişti. Oysa daha düne kadar nasıl da mutlulardı.

Aradan birkaç gün geçmesine rağmen Selin'in içinde hala bir umut vardı. Melis ise bu duruma çok üzülüyor, ne yapacağını şaşıyordu. İkisi de bir şey yemiyor, yedikleri zaman da birkaç lokma alıp çekiliyorlardı. Zayıflamışlardı. O günden beri yüzlerinde en ufak bir tebessüm belirtisine rastlanmıyor, dokunsan ağlayacakmış gibi geziyorlardı. İkisi de iyileşmişlerdi ama artık hiçbir şey kazadan önceki gibi olmayacaktı. Psikolojileri alt üst olmuştu.

Artık günü gelmişti. Hastane de Kutlu kardeşleri ziyaret edenlerden birisi de yetimhane müdürü olmuştu. Ve o ziyaret eden müdür bugün onları almaya gelmişti. İki kardeş oradan oraya savrulmanın ve yalnızlığın acısıyla gözleri dolu dolu arabaya bindiler. Müdür sürekli onlara bir şeyler anlatıyordu. Kızlar ise hiçbir şey söylemiyorlar, içlerinden "Bu müdür hiç halden anlamıyor, tabi yetimhaneye bir kimsesiz olarak gitmek var bir de müdür olarak gitmek var, o bizim halimizden ne anlar." diyorlardı. Selin de artık müdürün hastanede onları ziyaret ettiği günden itibaren her şeyin farkındaydı ve yolculuk bitmişti sıra yetimhaneye girmeye gelmişti. Kızlara öyle bir hüznün çökmüştü ki ikisi de sessizce ağlamaya başlamıştı kapının önünde, koridorda da yatakhane de kısacası her yerde onlarla aynı duyguları ve aynı kaderi paylaşan bir sürü çocuk vardı. Müdür, onlara yataklarını da gösterdikten sonra odasına geçmişti. Kızlar o gün sadece yemekhaneye gittiler. Yemek yiyeceklerinden de değil ama kurallar işte, kurallar gereği aşağı kata indiler fazla kalmadan yataklarının olduğu sekiz kişilik odalarına gittiler. İki gün boyunca sadece birbirleriyle konuştular. Oradaki diğer çocukla, görevliler ne derlerse desinler bir türlü konuşmuyorlardı. Kızlar yurda geleli üç gün olmuştu artık, geceleri onlar için çok zor geçiyordu. Annelerinin ve babalarının iyi geceler öpücüklerini öyle özleyiyorlardı ki...

Ertesi gün odalarının camından bakarken buraya geldikleri arabadan önce müdürün sonra da kendi yaşlarında bir kızın inmiş içeriye doğru yürüyor olduklarını gördüler. Kızlar birden kendi acılarını unutup o kızı düşünmeye başlamışlardı. Onu çok iyi anlayabiliyorlardı çünkü müdürün sesi git gide yaklaşıyordu kızlar birbirlerine bakıp aynı anda "inşallah bu odada kalır" diyerek gülümsemişlerdi. Yurda geleli ilk defa gülümsemişlerdi.

Veee...

Bu gülüşlerine birde mutluluk eklenmişti. Müdür bu sevimli kıza Selin'in ve Melis'in odasındaki boş yatağı vermişti. Kızlar bu duruma çok sevinmişlerdi. Müdür de kızların yüzündeki bu tatlı tebessüme sevinmiş, bir yandan da şaşırmıştı. O da biliyordu ki kızlar şimdiye kadar ne konuşuyor ne de gülümsüyorlardı.

Müdür:

- Bundan sonra bu yatak ve bu dolap senin Gülşah.

- Peki.

- Kızın adı Gülşah imiş abla duydu mu?

- Evet duydu Selin.

- Gidip tanışalım mı abla?

- Olur. Haydi yanına gidelim.

Devamı 3.Sayfada

- Merhaba benim adım Melis bu da kardeşim Selin.
- Merhaba benim adımda Gülşah.
- Memnun olduk Gülşah.
- Ben de çok memnun oldum.

O akşam Selin de Melis de tam anlamıyla yemek yemişlerdi. Hem onlar bu hayata alışmaya başlıyorlardı hem de Gülşah'ın alışmasına yardımcı oluyorlardı. Böylelikle bu süreç üçü içinde biraz daha kolaylaşıyordu. Kızlar bu davranışlarıyla Gülşah'ı öyle mutlu etmişlerdi ki... Hem bu davranışlardan iki tarafta olumlu etkilenmişti. Kızların da ilk günü gibiydi bugün, onlar için bir dönüm noktası olmuştu Gülşah' la arkadaş olmaları.

Ertesi sabah Gülşah ağlayarak uyanmıştı Selin ve Melis uyanalı birkaç dakika olmuştu ki Gülşah'ın nasıl uyandığını görüp yanına gittiler.

-Gülşah ne oldu? Kötü bir rüya mı gördün?

-Evet

-Ne gördün ki bu kadar kötü?

Gülşah durgunlaşmıştı. Artık bu acıyı tek başına taşıyamıyordu. Kendini toparlamaya başlayıp hayat hikâyesini anlatmaya başladı.

-Babam polismiş. Ben daha iki yaşındayken şehit olmuş. Bu yüzden babamı hiç hatırlamıyorum. Sadece fotoğraflarından biliyorum.

Bu sırada yastığının altından bir fotoğraf çıkarır. Tıpkı Gülşah'a benzeyen polis üniformalı bir adam kucığında ise küçük bir bebek olan bir fotoğraf. Gülşah ağlayarak "bakın babamın kucığındaki bebekte benmişim." dedi

-Peki annen, o nerede?

-Annem, doktordu. Gece nöbetini bitirmiş eve dönerken çok hızlı gelen bir arabanın çarpmasıyla oracıkta ölmüş.

Gülşah bütün bu olanları anlatırken ağlıyordu. Ama son söylediği kelime "ölmüş" kelimesi boğazında düğümlenmiş, cümlesini zorlukla tamamladıktan sonra hiçkırı hiçkırı ağlamaya başlamıştı.

Melis ve Selin onu gerçekten de çok iyi anlıyor, teselli edebilecek bir söz bulamıyorlardı. Yapabildikleri tek şey sessizce yanında olmaktı. Kendilerinden de biliyorlardı ki bu durumda çevredekilerin yardımı bununla kısıtlıydı.

Günü gelmişti , bugün okullar açılıyordu. Kızlar okulu severlerdi aslına ama bu sefer farklıydı. Bir burukluk vardı içlerinde. Bu sabah anneleri " haydi kızlar uyanın okula geç kalacaksınız" diyerek uyandırmamıştı onları. Ama onlar bu yaşadıkları acıları biraz hafifletebilmenin ve bu yetimhaneden mutlu gençler olarak çıkabilmenin tek yolunun insanlara yardımcı olabilecekleri meslekler edinmek olduklarını biliyorlardı. Yetimhanede kaldıkları süre onlara bu sorumluluğu kavratmıştı.

Aradan yıllar geçmişti. Koskoca tam on sekiz yıl Selin yirmi beş yaşında yeni ama çok başarılı bir doktor olmuştu. Tıpkı anne ve babası gibi... Gülşah ise yirmi altı yaşında çok zeki bir polis olmuştu o da fotoğraflardan tanıdığı babasının izinden gitmişti. Melis ise yirmi sekiz yaşında çok iyi bir öğretmen olmuştu. Kendileri gibi zor zamanlar geçiren çocuklara bu zamanlarda yardımcı oluyordu.

Kızlar birbirinden kopmamıştı. Yetimhaneden ayrıldıktan sonra da aynı evi paylaşmışlardı. Bir gün iş çıkışı hepsi toplanmış gezerken bir mağazaya girmişlerdi. Onların hemen arkasından ise resmi kıyafetli bir kadın ve hemen hemen aynı yaşlarda on çocuk girmişti. Kızların dikkatini çekmişti bu grup, çünkü onlar da bir mağazaya aynı kılıkta bir kadın ve arkadaşlarıyla gelmişlerdi yetimhanede kaldıkları zaman. Küçük kızlardan birisi bir elbise denemiş, elbisesine bakıyordu. Bir yandan mırıltı şeklinde 'annemle babamın aldığı elbiseler kadar güzel değil ama olsun yine de güzel' diyordu. Kızlar bu mırıltıyı duymuştu. Elbise Selin'e çok tanıdık geliyordu. Birden aklına geldi, oda yetimhaneye bir mağazaya gittiklerinde buna çok benzeyen aynı renk bir elbise almıştı. Tıpkı küçük kız gibi aynı cümleyi içinden geçirmişti. O renk Selin için hüznü ifade ediyordu.

Demek ki bu küçük kız için de hüznün rengi aynıydı.

Feride Rümeyza DOĞRUGÖREN **DOSTLUK**

Birbirinden değerli iki yürek gerekir bunun için. Her ikisi de birbirine değer veren iki yürek...

Herkese çok rahat söylenebilen bir kelime olup taşıdığı anlamlar çok büyüktür. Öyle ki bazı insanlara çok ağır gelir taşıyamazlar.

Çok çok sevgi gerektirir dostluk, biraz fedakârlık, bolca sabır ve tabi ki zaman. Bunların karışımında dostluk çıkar karşımıza. Anlamak için biraz zaman gerekir. Kimi zaman boşuna boşuna zaman kaybetsek de kimi zaman büyük dostlar ve dostluklar kazanırız. Öyle iyi günlerde anlaşılmaz bu. Zira seninle herkes gülebilir ama birlikte ağlayabildiğin insanlar özeldir. Yahut ciddi bir meseleyi sokaktaki bir insanla da tartışabilirsin. Ama birlikte ufacak şeylere dahi güldüğün kişi dostundur. Tek bakışıyla anlar ne demek istediğini, nasıl hissettiğini.

Karanlık çöксе ellerini ona uzatırsın ışığın o olsun diye... Çünkü bilirsin karanlıkta bırakmaz seni. Kim sana sırtını dönerse dönsün o asla dönmez, yüz çevirmez sana. Ne zaman ihtiyacın olsa hep yanındadır. Gerçek dostluk budur.

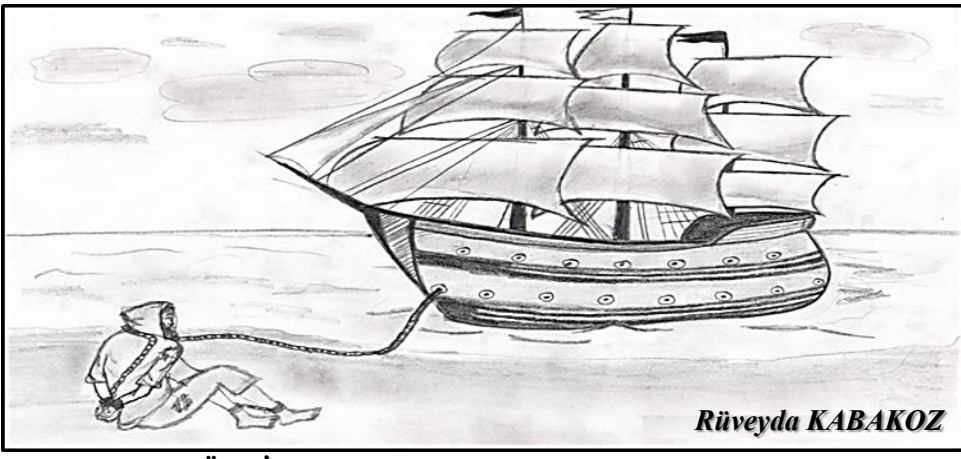
Yusuf DADAK **HAYAL**

Öncelikle hayal soyut bir kavramdır. Bu yüzden herkes iyi ve kötü olacak veya olmayacak bir hayali kafasında canlandırabilir.

Hayal etmek düşünce ile geleceği canlandırmaktır. Neden geleceği dersiniz geçmiş geçmişte kalmıştır. Geçmişin anlarıyla yaşamaktansa gelecek için hayal kurmak ve gerçekleştirmeye çalışmak bence çok daha önemlidir. Artık önümüzdeki günlere bakıp istediğimiz şeylerin hayalini kurmalıyız.

İnsan, genellikle mutlu olacağı şeylerin hayalini kurar. Hayal etmek insana umut verir. "Evet ben yaparım." gibi şeylerle kendimizi o hayali gerçekleştirmek için güçlendirmeye çalışırız. Hayal kurmak bazen de bir hedef belirtmek olur. Kendimize hayal ederek bir hedef belirleriz. Bu hayali elde etmek için çeşitli çalışmalar yaparız ve sonunda bir gün o hayal hakkımızda hayırlı olansa mutlaka ona ulaşırız.

Sizde hayal edin ve bir dakikalığına bile olsa kendinizi mutlu edin.

Rüveyda KABAKOZ

Beyzanur GÜLDİKEN

O AN

Son günlerde bir boşlukta hissediyordu kendini. Yaşadığı hayatı seven biriyken artık sadece yaşamak zorunda olduğu için yaşayan bir bireye dönüşmüştü. Kaldıramayacağı bir yükün altında eziliyordu her geçen gün. Ağırlığı, kurtulmak için çabalamasına bile izin vermiyordu. Her güneşin doğuşunu yeni bir başlangıç olarak gören, dününü bugününe karıştırmayan biriyken, şimdi takılı kaldığı zamandan ne ilerisine ne de gerisine gidemiyordu. Tüm zaman onun için 'o an' durmuştu. Çevresindekiler onda ki bu değişime anlam veremezken, sadece hayat dolu bir kızın hayattan kopuşunu izlemekle yetiniyorlardı.

Sosyal bir insandı, gezmeyi seviyor olması gezmediği ülkenin kalmamış olmasından anlaşılıyordu. Sevde, tanınan bir yazar, aynı zamanda başarılı bir psikologdu. İmza günlerinden konferanslara, konferanslardan söyleşilere sürekli etkin haldeydi. Herkesin yarasına merhem olmaya çalışırken şimdi bildiği hiçbir şey ona fayda vermiyordu. O doğru bildiği her şeyi yazmıştı bugüne kadar. Şimdi onun hayatını kim yazacaktı?

O günden sonra hiç evinden dışarı çıkmamıştı. Ne kimseyi görmeyi istiyordu, ne de biriyle konuşacak takati vardı. Boş teselli cümleleri duymaya tahammülü yoktu. Anlatmayacaktı kimseye bir şey, zaten anlatsa da anlamayacaklarını biliyordu. Ne çalan kapılara bakıyordu, ne telefonlara, ne de gelen mektuplara. Merak bile etmiyordu. Karşılık vermemesine rağmen gösterdikleri bu ısrara anlam veremiyor, bu durumdan rahatsız oluyordu. Tanıdığı kimsenin olmadığı, rahatsız edilemeyeceğini ve ona acı vermeyen bir yere gitmek istiyordu. Nereye giderse gitsin acının peşinden geleceğini bilmesine rağmen.

Kendini, rahatsız edilmek istemediğinden dolayı buradan taşınmaya karar verdiği yönünde kandırmak istiyordu. Duyduğu acıya dayanamayışını hiç işin içine katmıyordu bile. Çocukluğunu, gençliğini, yaşadığı tüm güzelliklerin merkezi olan bu semti bırakmak da ona acı veriyordu aslında. Giderse unutabileceğini düşünmesi tatlı bir yanılgıydı fakat bu yanılgının peşinden gitmeye karar verdi. Sadece bu semte değil, bu şehre de tahammülü kalmamıştı artık. Bunun farkına yeni yeni varıyordu. Kocaman şehir dar geliyor, bazen nefes alamadığını bile hissettiriyordu. İsteddiği olmuştu ve uzaklaşmıştı tüm yaşanmışlıklarından. Ona ve kendine dair her şeyi bu şehirde bıraktığını sanıp Bursa'ya taşınmıştı. Orada da bir ay boyunca nasıl o evde kalmaya devam edebildiğini düşünerek geçirdi ilk zamanlarını.

Babası, üç yıl önce hayatında başka bir kadın olduğu için annesini terk etmişti. Aslında terk edilmeyi en çok da babası hak etmişti. Annesi hep güçlü kalmaya çalışmıştı. Kızıyla birbirlerine dayanıp ayakta kalmaya çalışıyorlardı. Sevde, hep annesini örnek almaya çalışmıştı. Onun kadar güçlü olmaya, onun kadar dayanıklı olmaya...

Sevde Bursa'ya taşınalı üç yıl olmuştu. Tek başına orada yaşamını sürdürmeyi deniyordu. Yaşamaya çalışıyordu, ayakta kalmaya... Bursa'nın ona yaradığını, artık eskisinden daha iyi olduğunu düşünüyordu. En azından öyle düşünmek istiyordu. Üç yılın sonunda artık toparlanması gerektiği düşünüyordu. Bu zamana kadar, biriktirdiği paraları harcayarak geçinmeye çalışmıştı ama artık bir iş bulmak zorunda, kendine yeniden bir hayat kurmak zorundaydı. İş bulması zor olmadı, artık psikologluk yapmıyordu. Kendine yetemezken başkalarına bu doğrultuda yardımcı olabileceğine inanmıyordu. Bir firma da sekreterlik yapmayı yeğledi. Hayatını yavaş yavaş toparladı ama kendini bir türlü toparlayamıyordu. Bir eski halini, bir de eve girdiğinde kendini asmış olarak bulduğu annesini geri getiremiyordu.

Annesi giderken asla dolmayacak bir boşluk bırakmıştı geri de.

'O an' annesinin o haliyle karşılaşılıp annesiyle birlikte kendisini de kaybettiği andı.

Sena KAYABAŞI

DOĞANIN İNTİKAMI

Her seferinde sana iyi niyetle yaklaşan birini düşün, ona zarar vermek ister misin? Dur ben cevap vereyim senin yerine. Hayır! Haksızlık ettiğin bir yuvan olabilir mi? Bir düşün. Evet, olabilir! Doğa...

Seni besledi, korudu, annelik etti sana hep sevgiyle, anlayışla yaklaştı. Peki sen ne yaptın? Ona her defasında zarar verdin, saldırdın ama şimdi intikam vakti. Doğa artık o eski doğa değil. Doğa artık sana onunla oyun oynayamayacağını gösterecek. Artık o sana saldıracak, bunca sene sabrettikten sonra sıra doğada, artık sabredecek gücünün kalmadığını düşünüyorum. Onu hep hor gören insanoğluna karşı intikam vakti artık. "Ben seni büyüttüm, besledim, sevdim, korudum senin yaptığına bak. Senelerdir benim sayemde ayaktasın." demeye başladı bile. Doğa ile savaşılmaz! Nasıl karşı çıkacaksın? Mesela depremlere sadece önlem alırsın. Hadi! Olmamasını engelle, yapamazsın eğer doğayla bir savaşa girdiysen her türlü kaybedeceksin. Buna hazırla kendini ilk önce. Sonra doğaya zarar vermeye hâla cesaretin varsa buyur. Doğayla baş başasın. İnsanın kaybedeceğini bildiği bir sınava ısrarla girmeye çalışması, ağzımızı açıp ellerimizi başımızın üzerine koyup şaşıracağımız cinsten. Ama bu özgüven, bu cesaret nereden geliyor anlayamadık.

"Madem öyle, sen bana bu kadar zarar verdin o halde olacaklara da sen katlanacaksın." demeye devam eden doğa, çoğu insanın sonu olmakla bizleri tehdit ediyor. Oysaki bizler ona onun bizlere davrandığı gibi davransaydık intikam ateşine bürünmeyecekti. Kendi sonunu kendi elleriyle hazırladı insanoğlu ve bu sona katlanmak zorunda. Şimdiden kolay gelsin.

Hüseyin KILIÇ

ÇANAKKALE

Düşman kapsamlı orduyu,
Hepsi birden doluydu,
Şanlı Türk askeri,
Çoğunu denize savurdu.

Biz Türk'üz, gururluyuz,
Her an, her yerde onurluyuz,
Kimse geçemez önümüze,
Düşmanı tarihimize korkuturuz.

Canımız feda bu cennet vatana,
Mezarında kefensiz yatanlara,
Şerife Bacılar, Seyit Onbaşılar,
Şehit düştü memleket uğruna.

Şehadeti içmiş üç yüz bin şehidimiz,
Bilin ki mahşere kadar kalbimizde yeriniz,
Ey! Soysuz düşmanlar unutmayın,
Bir ölür, bin diriliriz.

Dergimizin yayınlanması için katkıda bulunan AZİZ BİLGİSAYAR'a Teşekkür Ederiz.

İMTİYAZ SAHİBİ

Emrullah KILIÇ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Derya KILIÇ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Rukiye ERSOY

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BUDAK GENÇ

YAYIN KURULU

Mustafa KARADENİZ

Merve ŞANLI

Gökhan KAYA

Rukiye ERSOY

OKUL ADRES TELEFON

ŞEHİT ÖMER TAKDEMİR ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Sünlü Mh. Ankara Bulvarı Ahi Evran Cd. No1

Çubuk ANKARA

0 312 837 70 76